

снаги свиле, ронатъ клетви,
в жега лице губатъ.

Бучи Вардаръ, ячи поле,
а подъ нози пламень,
бучи Вардаръ, вивнатъ болки,
пука голо рамо!

VII

Ф сенка седна Диме, мисла дими в око,
свиратъ свирци в жито, трае мирно стадо,
на ясика ветеръ довеа младъ соколъ,
шуматъ лиса бели, Диме пламна гради:

— Чуй ме, соколъ-пиле, чуй ми скришна рана,
капе моа младось, како лисъ на гранка,
мои горски сили горатъ в долой сиви,
мое сърце страдно рани рани живи.

Майка немамъ, сокле, татко в борба падналъ
сестринъ погледъ незнамъ, братецъ не ме галелъ,
день и нокъ низъ Клепа терамъ буйно стадо,
день и нокъ низъ Клепа берамъ темни жалби.

Зборуй, сокле, не трай, дай ми церъ за рана,
ели твойте крила одрами ми сега,
та да фанамъ бъргу негде в друга страна.
дека маки нема, дека гнетъ не тегне! —

Летна сокле сиво, щама дива молкна,
само дзвонци дзвонатъ, овчаръ повелъ стадо,
сънце карпи гони, гради стискатъ болка,
крева Диме чело, писна душа млада:

— Бегай, соколъ-пиле, бегай не се вракяй,
овде гробой раснатъ, овде църнъ е сводотъ,
мойте сестри мили, мойте мили брака,
ф ропски изби гаснатъ, бегай, ношъ ме бодел! —

VIII

Мисли, реши, не го държи младось,
прибра стадо, планина му тесна,